

NA SLOVÍČKO, PANE HORST !

Nerad se opakuji, ale opět musím předeslat, že následující úvodník píši bohužel s vědomím, že pozornosti většiny odběratelů I.D. bude na ho-ny vzdálen. Vydrážděn článkem z čísla 36, jsem se však přesto rozhodl prát špinavé prádlo infrastruktury časopisu na jeho vlastních stránkách. Váhal jsem drahnou dobu, než jsem usedl za kancelářský stůl a odjistil průjpsku. Posledním "gramem", který převážil vážky na stranu aktivní obra-ny proti "redaktorům zdravého rozumu", byl krátký hever s vůdcem této po-chybné frakce, se samotným panem Horstem. Ten mi u piva sdělil následují-cí: "Te je jedno, hlavně něco napiš, jen ať co nejdřív vydáme padesáté čí-slo, abysme mohli udělat bečku." Již tento výrok napovídá, co je motorem Horstovy redaktorské pětence a není důležité, že vhodnými konverzačními obraty jsem jej donnal k větě, kterou jsem pro svou obranu potřeboval. Po-kuď je člověk s vidinou moře piva schopný chtít po druhém, aby napsal co-koli, pak i sám nemůže nepodlehout stejnému přístupu k novinářské profe-si.

Ale bylo by příliš primitivní a úrovně pana Horsta nehodné, kdybych nyní podtrhl co bylo napsáno a doplnil logický závěr odvozený z uvedené-ho výroku. Navíc - jak jsme se shodli na schůzce s panem Krystýnkem/u čaje a kávy/, má pan Horst v lečšeme i pravdu, i když nekompromisní a nesnášen-livý ton s jakým ji prosazuje, zastírá přímocný pohled na komplexní pro-blematiku symbolů. Současně s touto nepřirozenou vehemencí se vnucuje ro-vněž otázka, zda celá suita "redaktorů zdravého rozumu" není jen zhmotně-lým přáním pana Horsta vyvíjet nátlak na "redaktory nezdravého rozumu" a netveří-li tedy náhodou celou skupinu pouze pan Horst se svou chorobnou /snad schizofrenní/ ctižádostí. Nuže - během onoho setkání jsme oba konsta-tovali, že falické symboly jsou tématem, jež by se dalo rozvíjet donekoneč-na, přičemž by čtenáři nepřineslo příliš nového ani poučného. Zjistili jsme přítomnost falických znaků takřka na každém kroku a při každodenních lid-ských úkonech/tedy kromě souleže, kde se s žádnou symboliku nejedná/. Někte-ří etrlejší tvůrci se přítomnost falosu ani nesnaží maskovat /viz archi-tektonické řešení okolí budovy SKP v Hradišti/. V jiných odvětvích, naproti tomu, je ukryta sexuální nálož velmi rafinovaně. Zamysleme se třeba, proč se se ukazatelům cifer na hodinách říká ručičky a ne nožičky. Kdyby se totiž nazývaly nožičky, vypadaly by každé hodinky v kombinaci s poznatkem, že se nožičky během noci několikrát roztahují a stahují, jako výkonný domeček ne-řestí. Zajímavé také je, že sběratelům symbolů unikl jeden nádherný, dyna-mický a přitom velmi častý úkaz a to vjíždění vlaku do tunelu. Absence to-hoto symbolu v I.D. se dá vysvětlit snad jedině úzkou specializací článků na této téma/ tramping, Velehrad/. Motiv vagonové soupravy a tunelu se sice v I.D. už jednou objevil/ 24. číslo/ v povídce pana Krystýnka, ale ve zcela odlišných souvislostech/ "...sekera do ní zajela jako vagon do tunelu". Má-lokdo si uvědomuje, kolik peněz nás stojí ražení tunelů i v místech, kde kra-jina skýtá jednodušší trajektorii pro železnici, než si nakonec sexuální zvrhlý projektant prosadí, jen aby se mohl s týmem spolupracovníků ukájet poblíž v křoví při každém průjezdu soupravy.

Ponechám však nešťastné symboly definitivně stranou, jelikož by pan Horst mohl nabyt přesvědčení, že mým záměrem bylo pomocí klamného prelegu spáchat další symbolový atentát na jeho duši, a že jsem v názvu použil je-ho jméno jen jako návnadu, aby se do statí s chutí začal. K dobrým zvykům redaktorů I.D. totiž patří nejen čtení, pouze vlastních příspěvků nýbrž i relací cizích autorů, v nichž se alespoň jednou /ať v dobrém či zlém/ ob-jeví jejich jméno. Pan Horst vystihl s citem tento trend a jede naplno. Je-nom v posledním článku "Que vadis I.D." se zmítají pod údery typů Horste-va psacího stroje pánevé Krystýnek, Moták, Why a J.M.C. - samozřejmě nezůsta-ne na nich ani chlup dobrý. Obdobná propagace vlastní práce se mi jeví po-

někud netaktní např. vůči p. Bládkovi, který nalákan vidinou, že se sobě něco přečte, přelouská celou stránku zbytečně. Navrhoval bych proto vypsat předem seznam kritizovaných, aby se nezainteresovaní neokrádali o čas.

Není pochyb, že články plivajícími na vše, co není pan Herst, sleduje autor zvýšení popularity své osoby. V tomto pokusu o přelití vlivu na sebe, zapominá však p. Herst často na jádra interpretované záležitosti, což se projevuje omezením všestranné hloubkové sondáže na úkor získání vůdčího postavení v ID. Z místa šéfredaktora již dlouho pezerují intenzivní snahu p. Hersta o rozštěpení ID. Byl to právě on, kde pozvedl sklenici piva a vyzval přítomné, aby zvolili do čela ID mou maličkost. Proč??? Inu jednalo se o ďábelský propočet. Má články tvořily integrující bázi ID a svého času rýsovaly i profil listu. Zařazením na vedoucí místo s časově náročnými netvářčivými operacemi mělo paralyzovat mou autorskou činnost a poskytnout tak volný prostor pro Herstovy separatistické útoky na celistvost ID. Na jeho chabou mluvu může posloužit fakt, že "trhání se" je v modě - trháří se Slováci, Chodové, Kunovice, tak proč nejít s dekou a nerozložit i ID!? Proti odhalenému pozadí Herstovy novinářské aktivity působí jeho obvinění ID, vzhledem k peplatnosti době ve sféře erotické, jako diabelka vůči rakétě Scud. A te si ani nepřipouštím, že by ID začala sklouzávat k neslušnostem ovlivněna Leem, Erotikou a jinými škváry. Přestě to na některé redaktory přišlo s nastupujícím jarem či vakuem po antitotalitních postojích / nechutí "kepat do zdechlin" jako to činí K1, ČTV a STV/. Jsem ochoten přiznat, že takové působení rečního obdobi na obsah ID, nikoli ovšem stávající politické atmosféry a Lea či Erotiky už vůbec ne!

Velmi mě rozčilila i formulace "...teplé šéfredaktorské místočko". Kde byl někdy u nás doma, hlavně v zimě, na jaře a na podzim, mohl by tute - s promínutím pitomost - lehce vyvrátit. Předtýkám jen, že byli lidé, kteří chodili v botiskách napříč mou postelí k toploměru přesvědčit se, jestli mají zimnici nebo opravdu žijí v takovém mrazu. Na klidu mi nepřidávají ani anonymní dopisy oznamující přítomnost bomby v redakční ústředně, ani potouchlé dobírky 2,50 Kčs, pro něž se 5x týdně odebírá na poštu, kde jsem všem pro smích.

Toto vše p. Herst neví-anonymizován panelevou šedí, ničím nerušen, oprádké sítě kolem šéfredaktorského stolce. Jisté je jedno - svou "demokracií" se mu podařilo vnést mezi redaktory potřebu uvažovat o zamýšleném příspěvku i z hlediska otázky: Bude to dostatečně cuďné? Bude se to líbit p. Herstovi? apod. Zmíněný způsob uvažování limituje jednak autorovu svobodu při výběru témat a současně i rozsah úhlu pohledu při zvoleném námětu. Na závěr bych si dovolil malou zkušku. Jde sice o fer značně blbý ale: BUDE SE ZDÁT VHODNÝ PANU HERSTOVI ???

A TÍHLE PERLETOVÍ VE TĚ SVÍTÍ.
POJĎ SE PODÍVAT!

JMC

ZE ŽIVOTA LEPŠÍ ORGANIZACE /2/

Již v prvním roce organizačního života se členové sešly u půlnoční štědrovečerní přízvy, aby si vyměnily/tedy -i-/ padary. Silvestrovské šampaňské bouchalo ve vlaku do Meziměstí, atp.

/Atp.= Masochistické soutěže v požírání //blíže bude pojednáno v kapitole o rekordech// všeho, mafiánské a mimozemské šibřinky, Čarodějnice s bytostmi neskutečnými //švédský zvyk pálení ohňů a povětrných žen v nich posledního dubna//, aristokratické párty a plesy / od lordů až po pozdně noční koupání - Pokud máš kravatu, necítíš nahotu/, muzici, pravěcí lovci ... a zatím nejpropracovanější husité. Hejtman se dokáže během mžiku přemaskovat na křížáckého šakala. Americký fotbal, etapový cyklistický závod profesionálů, každoroční běh městem s kufry /Člověk nikdy neví/, běh zaslepenců na 68 kroků /s kyblíkem na hlavě 21.srpna/, lyžoběh po oranici o babím létě, zakončené dramatickými sjezdy ze schodů kavárny. Suchou nohou přes rybník. Vše bohatě dokumentováno kamerou. Jak strhují záběry při dobývání dvoumetrového výškového rozdílu s plným horolezeckým vybavením /Výstup na železnák/ nebo imaginativní tápání mimozemšťana s hranatou hlavou, jež mu dovolí vidět za roh, ale ne na svou hokejku a míček /při mimozemšťanském hokeji/.

O hromovládném pěveckém sboru není možné psát, ten se musí slyšet. /POZOR! POZOR! - A bude! Vždyť 20. dubna bude už konečně Vynášení fěrtuchovníka, oprašujte kroje, zaškrtněte si termín v kalendáři a čekejte další zpráva/ A tradicionalistický přístup ke hře Kuchařova nevěsta není jediným výbojem do divadelní oblasti.

Kromě nesmiřitelného boje s mouchami a trpaslíky je Mezinárodní teplomilecká organizace pro hubení much, které nám cntějí sežrat naše prase organizací především Mezinárodní /leč silně antibulharskou- pro vaši informaci: Bulharsko je ta velická země kousek za Čopem/ a teplomileckou. Když se otužilci v zimě noří do vln Tiché Orlice, na mostě stojí naši bardi, sabotují ten hazard litím kýblů horké vody dolů, rozdáváním horkého čaje a osvětou.

Základním rysem naší práce je maximalismus. Když strašit na Mikuláše, tak s koňským povozem, skutečným kotlem, pod nímž plápolá oheň. Konec Závorky.

NAŠE REPORTEŽE

Nezávno jsem opět sledoval naši hlavní zpravodajskou relaci Deník ČST. V jednom z mnoha obrazových zpravodajství kdosi kohosi oficiálně přijímal. Redaktorovy tlachy jsem v tu chvíli nevnímal, neboť můj zrak padl na jednací stůl, ke kterému obě delegace usedly. Doslova se prohíbal pod tíhou předložených zákusků, jednohubek a dalších dobrot. Není divu - reprezentace je reprezentace, ale mne v tu chvíli napadlo, co se s těmi pokrmy děje, až delegace od stolu zase odejdou. Vždyť během poměrně dlouhých šotů jsem nezaregistroval nikoho z "hostů ani domácích", že by o dezerty byl jen okem zavadil. Nedalo mi to tedy a rozhodl jsem se pátrat, co je v zákulisí "vládní šlehačky".

Jelikož považuji falešnou skromnost za velice škodlivou vlastnost, vydal jsem se bez dlouhých rozpeků přímo na Pržský hrad.

Všude plno dveří, které ovšem normálními smrtelníkům zůstávají uzavřeny. Přesto jsem na jedny /byly celé prosklené/ začal bušit a občas jsem si do nich i kopl. Chvilu to trvalo, než se objevil sešlý stařík v močré uniformě a začal se na mne skrze sklo šklebit. Odhodlaně jsem mu ukázal svou novinářskou legitimaci. Dveře se otevřely.

"Kāo īste a co chēte?"

"Já bych..."

"Co? Co říkáte?!"

"Já bych jenom..." atd.

Z rozhovoru vyplynulo, že dotýčný se jmenuje Karel Jelínek, - je mu 56 let /na ty roky vypadal velice špatně/ a na Hradě je zaměstnán jako OOP. Tato zkratka znamená, jak mi hned sdělil: Ozbrojená ochrana parohů. Podivil jsem se nad jeho pracovním zařazením. - Ale on mi vysvětlil, že ty parohy furt někdo bere. Jen si ho poslechl

něte: "Jo, je to tak. I státníkům občas nějaké uvíznou za prsty. Tudyhle jsme nachytali Hansiho Genschera, jak si jedny strká pod sako. Jo, to není žádná legrace panáčku."

Když se stařík vypovídal, vybalil jsem na něj důvod své přítomnosti. A měl jsem obrovské štěstí. Ochoťně kývnul hlavou, že jako jo, "že von zná jednu tekovou, a že vona pracuje ve Vobžerství".
/Vobžerství - vnitrohradní název pro službu, která zajišťuje vítání zahraničních hostů po reprezentační stránce - pozn. red./

Procházel jsem labirintem chodeb, jejichž délku si netroufám ani přibližně odhadnout. A všude byly perchy. Náplň práce pana Je-
líčka tedy není zas až tak nesmyslná.

Zastavili jsme u jedné vypolstrované dveři, jakých jsme měli snad stovky. Nebyly nijak označeny, jen v pravém horním rohu byla prapodivná posloupnost - X103Yac98B/W57b/c - /zapamatoval jsem si ji přesně, neboť mi připomněla psa s deštníkem. Také doufám, že jsem nevyzradil nějaké státní tajemství, a že pan Jelínek nemá kvůli mně nějaké nepříjemnosti./

Za dveřmi byla superkantýna. Pod tímto pojmem si představte pult s mražákem vykládaný mramorem, pár stolků a židliček ze santálového dřeva, popelníky ze slonoviny, slánky vykládané zlatem. Tohle všechno je království paní Anežky Mazurkové, ze svobodna Manasové. V kantýně zůstane řadu práce - uklízí, prodává, obsluhuje a občas vyhoví i skrytým tužbám zákazníka. Je to žena asi třicetiletá, se smyslem pro humor a perfektní postavou. Profesionálka, které si je vědomá svých kvalit.

Konečně jsem tedy mohl žádat odpověď na svou otázku: Co se děje s deserty, když delegace odjede?

Zeslov paní Mazurkové vyplynulo následující: zákusky a jednohubky a podobná svinstva jsou vyráběna těsně před setkáním, s ohledem na požadavky oficiálních činitelů. Kupříkladu pan Kohl velmi rád mlasá kremrole, zatímco pan Bush se může utlouct po indiánkách.

Podívil jsem se, neboť jsem nikdy nezaregistroval, že by se ať už Bush nebo Kohl předložených delikates dotkli. Paní Mazurkové mne upozornila, že jednací stůl funguje pouze jako nabídkový pult. Státníci se mohou podívat, co je právě na skladě a objednávejí si pak přímo u paní Mazurkové. Často jsou to celé bečny.

Po skončení jednání jsou vzorky vráceny zpět do kantýny. Když si se uchovávaly pro další použití. Rekord vytvořila sada věnečků, která "šla na plec patnáctkrát", až se pak během osudné ~~xxx~~ šestnácté politické akce odplazila panu Vranitzkemu přímo před očima. Po této zkušenosti jsou vzorky po návštěvě ihned likvidovány a to tak, že jsou předhozeny našim domácím politickým představitelům. Na tomto místě bych uvedl několik zajímavých postřehů paní Mazurkové:

Sám pan prezident Václav Havel se velmi stydí, když jsi jde vyžebrot pár zbytků a tak svoji žádost zdůvodňuje nenasytností koček /prokazatelně nikdy žádné nechoval/ a nebo mlsností své ženy Olgy.

Václav Klaus si zase svůj příděl sní hned na místě, aby zákusky nemusel balit do papíru. To by bylo přece škoda šlehačky!!!

Věra Čáslavská si objednává největší objem sladkostí - někdy až pět kilogramů - a upaluje s nimi k Jedličkovu ústavu. Děti sice dobroty dostanou, ale až udělají kotrmelec, přemet, přeskočí švédskou bečnu a zazpívají píseň Kupředu levá.

Petr Müller s oblibou rozplácává nadýchané větrníky svou pěstí a dokazuje si tak, že má ještě sílu.

Jediný Karel Schwarzenberg chování vládní garnitury neschvaluje a opovržlivě nad vším puká ze své fajfky.

To jsou navýsost zajímavé inromace vedoucí hradní kantýny paní Mazurkové. Když jsem se jí zeptal na její postoj k celé záležitosti, jen vyhybavě pokrčila rameny řkouc, že jí nepřísluší zaujímat stanoviska k politickým záležitostem. Na to má prý moc malou kantýnu.

A tím je vlastně naše reportáž u konce. Zvědavost byla ukojena, i když pikantnost celé záležitosti mnohé jistě zarazila. Inu, dnes již nemůžeme udělat ani krok, aniž bychom ~~xxxxxxxxxx~~ nenarazili na nějakou extravaganci vládní kliky. Nedá se však zřejmě dělat nic jiného, než se s tím smířit.

I.D. V RUKOU KOLPORTÉRŮ A KAMELOTŮ

Pátek - 1.březen 1991 - nevlídný zamračený den.Kolem 16.hodiny to v centru Uh.Hradiště ještě vře a šumí lidmi nakupujícími potraviny na sobotu a neděli.Tu a tam se i ozývá zpěv pracujících oslavujících konec týdne někde u Koruny či na Lidáku. Do tohoto se jako diamantový paprsek slunce začíná ozývat na Masarykově náměstí hlasitě:"Ilegální demokracie, Ilegální demokracie,pouhých 2,50 Kčs!" To pouliční kamelot v dlouhém hubertusu s dvěma vyvalenými předními zuby právě zahájil pouliční prodej Ilegální demokracie.Lidé se na jedinou přestávají zajímat o svůj páteční shon a jejich zraky směle směřují k pevně instalovanému stolku pod kaštan s rozloženými čísly jmenovaného občasníku, odkud se ozývají další a další srdcemilé výkřiky kamelota. A už jsou zde lidé listující ve stránkách I.D. a kupující,načež z opačného rohu náměstí se rychle přesunuje vysoký mladík pomáhající si berličkou a hlasitě nadšeně povykuje věty na oslavu I.D.,když zjistil, že se toto čtivo na náměstí prodává - pak svým krokem-nekrokem přibíhá a hned si kupuje jedno číslo,které okamžitě začíná hltat.

A odněkud od kašny přichází mladá rodinka s 2-ma dětmi,on vyšší muž s copem položeným na riflové bundě a ona žena držící za ruce staršího chlapce a mladší děvče.Když zpozorují prodej I.D., s jásotem si všichni kupují po čísle, i ta malá dívka najednou jako by četla! Starší nervózní hradištská dáma nedočkavě listující v občasníku začíná se hlasitě pohoršovat nad obsahem titulního článku o sex shopu v Mistrčicích a spolu s podobnou bábou vykřikují na kamelota I.D.,zda má povolení k prodeji takovéto pornografie.Přihlížející mladý právník žene ihned podává informace - žena doodchází od stolku.Ostatní kupující se nad onou ženou pohoršují a mladý muž s berličkou na ženu hrozí.K ženě přibývá ještě další podobná s kolem a obě vykřikují ještě od rohu mléčnaku na adresu mladých lidí kupujících I.D.,že prý jsou to sami stejní,kteří toho pro republiku nikdy moc neudělali a ani neudělají. Tu obě nadávající"kolery" obchází brýlatý pán a hlasitě se jich táže, kde mají kosák a kladivo?

Prodej na náměstí zatím úspěšně pokračuje.Dvě vlnadná děvčata si se zájmem kupují jeden výtisk a pokukují na kamelota a je slyšet,jak špitají,zda to není náhodou Victorio Bull. Kdo ví? Starší pán po děvčatech hledí a pro sebe si polohlasem šeptá -"lesby?"

I když utekla poměrně dlouhá doba od zahájení prodeje,nám již známý invalida s berličkou a hřebíkem propíchnutou nohou vytrvale balancuje u kašny a hlasitě se směje komixu na poslední stránce I.D. Tu se kamelot přemísťuje,aby začal konkurovat prodavačce stánku PNS. "Ilegální demokracie, Ilegální demokracie,pouhé 2,50 Kčs!" - volá a odlákává pozornost všech kupujících u PNS a soukromníka se zeleninou. Ano - právě zde původně stáli dva mladí muži,první menší zavalitější, druhý ... ále ano, vždyť je to syn jednoho učitele kreslení místního gymnasia - oba zanechávají fronty na zeleninu a kupují si občasník. Ihned listují v jeho stránkách a hlasitě se smějí vtípu,který následuje hned za reportáží z sex shopu.

"Je to úchvatné, toto jsem nečekal ani ve snu", pochvaluje si J.M.C.-šéfredaktor I.D. z povzálí, celou dobu totiž jeho stín obchází za kamelotem a sleduje prodej, přičemž se radostně prohřabuje ve vlasech a vousích.

Poslední kolportérův přesun probíhá za neustálého ruchu a zájmu davů kupujících a očumujících k Centrumu.To se už pomalu začíná smrákat, ale I.D. zabírá i zde v místech, která nejvíce navštěvují venkované.Je to zkrátka bomba, I.D. si našlo své obdivovatele.

Nešťastný prodavač sněženek lamentuje nad ztrátou zákazníků a rázem davy opouští i stánky ostatních šmelinářů před obchodem a plně se věnují I.D. Kolportér již drží v rukou poslední kusy občasníku a hrká penězi v kapse hubertusu. Mladá žena s dětmi - následující i s manželem kolportéra už od Masarykova náměstí se snaží prodat jedno z posledních čísel I.D. nějaké jiné ženě v tváři studeno - kamenné. Ale ano, jedna strohá nabídka, úsměv kolportérův a samozřejmě se to i u této ženy podařilo. Dále následují její kroky po chodníku a od hlavy se jí dere hlasitý smích, když listuje ve stránkách. Zbývá poslední číslo ! Toto je však z humanitárních důvodů pouze darováno nemajetnému studentovi, který nemá ani koruny, ani marky či šilinky a stále se sníž škemrat a ústy oslavuje I.D. "Vem si to zadarmo!" - svoluje kamelot, a tak se zbavuje posledního čísla. Zde přibíhá J.M.C., aby spolu s kolportérem a ostatními radostně odešli na Korunu oslavovati tento prodejní a propagační úspěch. Vždyť se prodala všechna čísla ! "Ale příště až v novém kulturním středisku", upozorňuje kolportér. "Samozřejmě," odpovídá rozradostněný šéfredaktor a vstupují do rozzářených prostor restaurace ...

zaznamenal
Květoš Krystýnek

FOTOGRAFIE Z PRODEJE I.D.

- Na snímku vidíte zahájení
prodeje I.D., kdy kolportér
začíná lákat kolemjdoucí
svými vtipnými slogany....

- a zde již začínají
oně vravy zvědavců a kupu-
jících I.D., jež úplně
zakrývají kolportéra.

REAL COMICS čili Průběh z ulice

Idea: sám žijící
design: Why

Poučení: Pozor na kváče! pou nejchytřejší!